

Đà Nẵng Ơi Rừng Ơi

Đà Nẵng Thành Phố Biển nổi tiếng nhờ có...Rừng! Những cánh rừng mênh mông, bây giờ còn đâu nữa?

Người ta bảo "Chúng nó / không ích chi để chi?". Và đốn, hết rừng đi để mở rộng thành phố!

Cũng một cách giác ngộ / một loại người...là người! Nếu gom hết khóc, cười / chỉ còn nghe biển réo...

Lời Thiên Thu ai hiểu? Không cần hiểu thì thôi! Đà Nẵng chốn vui chơi / từ nay là Nhân Tạo!

Trời không còn là Đạo, Đất hết Nghĩa và Tình. Núi...còn sót, làm thinh. Sông còn sót, cứ chảy!

Triều lượt người qua đây, thấy, và đều giả lơ. Tổ Quốc là bài thơ / ngâm nga buồn đứt ruột!

Tôi, nhắm mắt. quên tuốt / trái tim mình để đâu? Chắc không để trên đầu / mà ngay trong lồng ngực!

Dĩ nhiên là tôi khóc / không có ai dỗ dành. Tiếc chớ thời tóc xanh / mình phơi trong Cải Tạo...

Nhớ những lời hứa hảo, đại khờ thấy dễ thương! Ai ngờ cùng Quê Hương / bốn bức tường úp mặt!

Nhớ những lời Kinh Phật, nhắc lại thật hãi hùng! Này: "Sắc Tức Thị Không!", rồi "Không Tức Thị Sắc!".

Quê Hương mình đổi khác! Người có khác chi quê? Chỉ hai tiếng "không dè", rừng nát tan như vậy...

Sông nào còn cứ chảy, núi nào còn, đứng yên! Quách đổ và thành nghiêng, vô duyên vô kỳ ngộ!

Thấy chi cho xấu hổ? Rừng ơi là rừng ơi! Rừng ơi là rừng ơi! Rừng ơi là rừng ơi...

Thơ tôi cứ hẹn hoài, bài thơ chưa viết tiếp. Có thể ngày đổi kiếp, bài thơ vẫn chưa xong!

Cũng tại má em hồng, anh nghĩ đời phải đẹp! Cũng tại đôi mắt biếc...mà đại dương cứ xanh!

Trần Vấn Lệ